

Arrest

nr. 228 167 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw/Mijnheer naam : S.

voornaam : A.

geboortedatum : 07.09.1996

geboorteplaats: Machgandul

nationaliteit : Vluchteling

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 07/09/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 30/10/2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 31/10/2013 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 03/04/2014 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 18/01/2024.

Vanwege de luchtvaartpolitie te Schiphol (Nederland) ontving de DVZ informatie waaruit blijkt dat u op 19/02/2017 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Kabul (Afghanistan). U verklaarde aan de luchtvaartpolitie een maand in Kabul te hebben verbleven om voor uw zieke moeder te zorgen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 26/06/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 2, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/3/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 120/11/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 30/11/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 03/12/2018 in kennis werd gebracht. Op 02/01/2019 diende u tegen voormelde beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 25/02/2019 trok het CGVS haar beslissing van 30/11/2018 in en op 12/04/2019 werd uw beroep tegen die beslissing van het CGVS verworpen.

Op 29/03/2019 nam het CGVS een nieuwe beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 01/04/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde vast dat rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden van u redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, waar u volgens het CGVS over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep in bij de RVV. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden is.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 13/05/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezig elementen.

Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 07/09/2012 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde binnenkwam, met andere woorden bijna 7 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u bijna 7 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons schrijven en de DVZ bijgevolg enkel rekening kan houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. We merken op dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 18/04/2013 in het kader van uw asielprocedure verklaarde dat op dat ogenblik uw vader, moeder, 4 broers en 3 zussen in Afghanistan verbleven. U gaf aan op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. We wijzen er bovendien op dat u een maand terugkeerde naar uw land van herkomst, naar eigen zeggen om familiale redenen. Bijgevolg kunnen we enkel concluderen dat de familiale banden met het land van herkomst groter zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven onbestaande is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons schrijven en de DVZ derhalve enkel rekening kan houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. We merken op dat u geen gezondheidsproblemen signaleerde in het kader van uw asielprocedure en de DVZ sindsdien niet in het bezit werd gesteld van informatie waaruit blijkt dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van bijna 7 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 159 van de Grondwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“1. Eerste middel

De vluchtelingenstatus van verzoeker werd ingetrokken, en verzoeker heeft hiertegen geen beroep aangetekend. Dit is te wijten aan een misverstand. Dit is uiteraard zeer jammer, omdat de intrekingsbeslissing onterecht genomen werd.

Desondanks is deze intrekking ook in strijd met de wet en de internationale verdragen, zodat deze beslissing geen rechtsgevolgen kan hebben.

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt: "De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen".

Verzoeker vraagt de toepassing van artikel 159 van de Grondwet, omwille van de onwettigheid van de beslissing van intrekking van de vluchtelingenstatus.

Dat deze intrekking onwettig is, zal hij hieronder uiteenzetten.

De vluchtelingenstatus van verzoeker werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §2, 2° in fine, omdat het gedrag van verzoeker erop zou wijzen dat verzoeker geen vervolgingen meer vreest:
"Uw persoonlijk gedrag wijst er dan ook op dat u in Afghanistan geen vervolging vreest"

Artikel 55/3/1, §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;
2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

Het Verdrag van Geneve bevat geen bepaling omtrent de opheffing of de intrekking van het vluchtelingenstatus, maar maakt een exhaustieve lijst op van de criteria van beëindiging dat als volgt luidt (artikel 1C):

"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;
2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had ver/oren, deze vrijwillig heeft herkrege;
3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;
4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;
5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit; in te roepen;
6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren."

In een advies betreffende de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de Vreemdelingenwet oordeelde de Raad van State (RvS. advies nr 57.124/4 van 16 maart 2015 ; voy. Parl. St., Kamer, 1197/001, 2014-2015, bl. 39):

« De Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna de "UNHCR" genoemd) merkt immers het volgende op:

"11 7. Afdeling C van artikel 1 [van het Verdrag van Genève] heeft geen betrekking op de vernietiging van de vluchtelingenstatus. Er kunnen zich evenwel gevallen voordoen waarin achteraf blijkt dat iemand nooit als vluchteling erkend had mogen worden, bijvoorbeeld wanneer achteraf blijkt dat de vluchtelingenstatus verkregen is door een verkeerde voorstelling van de feiten, wanneer de betrokkene een andere nationaliteit bezit of nog wanneer hij onder de toepassing van een van de uitsluitingsclausules zou zijn gevallen als alle pertinente feiten bekend waren geweest. In een dergelijk geval zal de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus aan hem is toegekend, doorgaans vernietigd worden" (vrije vertaling).»

Achteraf een gedrag vertonen dat wijst op de afwezigheid van vrees voor vervolging zoals voorzien in artikel 55/3/1 is geen criterium in het Verdrag van Genève om het statuut in te trekken/op te heffen of teniet te doen.

Het is daarenboven zo dat de verschillende criteria van artikel 1C overgenomen worden in artikel 55/3 Vreemdelingenwet, die er louter naar verwijst. Artikel 55/3/1 voegt dus iets toe aan de criteria van artikel 1C van het Verdrag van Genève.

De inhoud ervan is duidelijk ook anders: "de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest" betekent niet dat de erkende vluchteling, op het moment van het verkrijgen van zijn statuut, geen vervolging vreesde, maar dat hij, op het moment van het analyseren van zijn gedrag geen vervolging vreest. In dit opzicht is het perfect mogelijk dat iemand wie jaren vervolgingen vreesde op een bepaald moment zich anders gedraagt waaruit blijkt dat hij geen vervolging zou vrezen. Dit is duidelijk een totaal ander geval dan wat voorzien is in de Conventie van Genève. Het is ook niet te beperken tot de hypothese waar iemand zich terug in zijn land van herkomst vestigt, de bescherming van zijn nationale autoriteit inroept of dergelijke: het gaat om het persoonlijk gedrag in het algemeen, zonder verdere precisering.

Wat in casu verweten wordt aan verzoeker toont duidelijk dat men zich niet in een van de hypothesen van artikel 1 C van het Verdrag van Genève bevindt: er wordt niet verweten aan verzoeker dat hij zich gevestigd heeft in zijn land van herkomst, noch dat hij de bescherming van zijn nationale autoriteiten heeft ingeroepen, maar er wordt gesteld dat zijn gedrag geen blijk geeft van een vrees voor vervolging.

De Belgische wetgeving is dus meer restrictief dan het Verdrag van Genève, waartoe ze zich echter verbonden heeft.

Artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie bepaalt daarenboven:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna „de Verdragen" genoemd)."

De lidstaten mogen dus het recht op asiel niet beperken ten opzichte van wat voorzien is in het Verdrag van Genève. Een bijkomende mogelijkheid om het statuut in te trekken toevoegen in de wet moet geïnterpreteerd worden als een minder verregaande bescherming dan wat voorzien wordt in het Verdrag van Genève.

De intrekkingbeslissing, die de basis vormt van de bestreden beslissing, schendt dus niet enkel artikel 1 van het Verdrag van Genève, maar ook artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie.

In Europees recht behandelt Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn de criteria van intrekking van de vluchtelingenstatus:

"Artikel 14 - Intrekking, beëindiging of weigering tót verlenging van de vluchtelingenstatus

1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;
b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus.

4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasirechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

5. De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

Deze richtlijn somt duidelijk limitatief op de situaties waarin het vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken.

De criteria van artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn nemen over die van artikel 1, C van het Verdrag van Genève waarnaar artikel 55/3 Vreemdelingenwet verwijst. Het is dus duidelijk dat artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet naar een andere situatie verwijst, naar analogie van wat hierboven werd ontwikkeld.

De parlementaire werken verwijzen evenwel naar artikel 14, §3, b) en 19, §3, b) van de Richtlijn 2004/83:

"de status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of van valse documenten die hij heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de toekenning van de status, alsmede wanneer zijn persoonlijk gedrag er later op wijst dat hij geen vervolging vreest; deze verplichting tot intrekken is conform artikel 14 § 3b) en artikel 19 § 3b) van de richtlijn 2004/83." (Par. St., Kamer, zitting 51, doc 2478/001, bl. 112-113)

Echter, beide bepalingen van Richtlijn 2004/83 luiden als volgt:

"hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus/subsidiäre beschermingsstatus."

Richtlijn 2004/83 voorziet geen intrekking in het geval van een persoonlijk gedrag dat er later op zou wijzen dat er geen vrees is voor vervolging.

Hetzelfde geldt voor Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn). Artikel 55/3/1, §2 neemt artikel 14, §3, b) over maar voegt dan toe: "of ten aanzien van de vreemdeling w/ens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

Deze situatie wordt nergens vermeld in de Kwalificatierichtlijn, waardoor de Belgische wet minder rechten verleent aan erkende vluchtelingen dan de Kwalificatierichtlijn. De Kwalificatierichtlijn vermeldt inderdaad de andere gevallen van artikel 55/3/1, §2, 2°, maar niet de situatie waar uit het gedrag van een persoon kan worden afgeleid dat hij geen vervolging (meer) vreest.

De Kwalificatierichtlijn heeft echter als doel:

"Het hoofddoel van deze richtlijn is enerzijds te verzekeren dat de lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die werkelijk bescherming behoeven en anderzijds ervoor te zorgen dat deze personen in alle lidstaten over bepaalde minimumvoordelen kunnen beschikken." (Considerons 12)

Als lidstaten meer rechten kunnen verlenen dan wat bepaald wordt in de Kwalificatierichtlijn mogen ze niet onder deze minimum rechten wetgevend optreden.

De wetsbepaling aan de basis van de beslissing die de vluchtelingenstatus intrekt, schendt dus de hierboven vermelde internationale en Europese normen.

Indien er twijfel zou zijn over de interpretatie van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet in het licht van het Europees recht, dan vraagt verzoeker om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

"Is de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest, zoals voorzien door artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, niet strijdig met Richtlijn 2011/95/EU en voornamelijk diens artikel 14, die deze mogelijkheid niet voorziet, en met artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, dat het asielrecht waarborgt "met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève (...) en het Protocol (...) en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie", gezien deze mogelijkheid ook niet bestaat in het Verdrag van Geneve noch in diens protocol?"

En volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

"Is de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest, zoals voorzien door artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, niet strijdig met het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 gezien het deze mogelijkheid niet bevat?"

De intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker was onwettig, ook gelet op de recente rechtspraak van uw Raad.

Recente rechtspraak heeft verduidelijkt dat terugkeer naar het land van herkomst geen reden kan zijn tot intrekking van vluchtelingstatuut of de subsidiaire bescherming, maar enkel tot opheffing. In het geval van opheffing is beëindiging van het onbeperkt verblijfsrecht van een subsidiair beschermde enkel mogelijk om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Ten eerste stelt Uw Raad dat voor een toepassing van artikel 55/5 Vw., dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus regelt, een ex tunc benadering nodig is. Er moet blijken dat de verzoeker ab initio - dit is op het moment van de toekenning van de subsidiaire bescherming - geen vrees koesterde en dat onterecht internationale bescherming werd toegekend:

"4.2.3. Daargelaten de vraag naar de correcte omzetting van artikel 19, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn in artikel 55/5/1, § 2, 2°, blijkt uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/5/1, § 2, 2° dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het persoonlijk gedrag een ex tunc benadering vergt.

De Memorie van Toelichting stelt: "Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er louter op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en doordoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend." (Pari. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning).

Verzoeker wordt gevolgd door de Raad waar hij aanvoert dat "Overeenkomstig artikel 55/5/1, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet, mag verwerende partij een beslissing van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus nemen 'ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt'. In de licht van de kwalificatierichtlijn kan die bepaling enkel gëinterpreteerd worden in de zin dat de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken moet worden als later blijkt dat het risico op ernstige schade vroeger, op het moment dat de subsidiaire bescherming toegekend wordt, niet bestond."

De verwijzing naar de vrees die ab initio werd gekoesterd en de toekenning van de status "indertijd", behelst derhalve een beoordeling ex tunc wanneer later overwogen wordt om de subsidiaire beschermingsstatus in trekken.

4.2.4. De bestreden beslissing stelt inzake het gedrag van verzoeker: (...)

Uit de voormelde motivering blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker werd ingetrokken omwille van zijn gedrag in 2015-2016, te dezen een verblijf in Bagdad van tweeëneenhalve maand in 2015-2016 en een verblijf van twee weken in juli 2016. De bestreden beslissing motiveert nergens dat verzoeker zich gedroeg op een wijze waaruit kan worden afgeleid dat de subsidiaire beschermingsstatus ab initio en "indertijd" (in 2010) ten onrechte werd toegekend. Gelet op het voorgaande stelt verzoeker terecht: "Artikel 55/5/1 betreft enkel de situatie waarin er sprake van fraude in hoofde van de vreemdeling is, omdat hij zijn status heeft gekregen op basis van een risico op ernstige schade die eigenlijk niet bestond. Dit is duidelijk niet het geval in casu, gezien dat verzoeker zijn subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen omwille van een objectieve situatie van willekeurig geweld die eind 2008-begin 2009 wel bestond. " Derhalve kan de commissaris-generaal in casu op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet overgaan tot de intrekking van de subsidiaire bescherming die in 2010 werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c)."

(RvV 13 september 2017, nr. 1 91 961)

Artikel 55/3/1 luidt als volgt :

§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Stootlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

§2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :
1 ° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

Er is geen sprake van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten.

Afghanistan is in een gewapend conflict en de situatie in de meeste provincies van Afghanistan wordt erkend als een situatie van willekeurig geweld. Volgens EASO is zelfs Kaboel het toneel van "willekeurig geweld". De intrekkingprocedure is voor het CGVS geen nieuwe gelegenheid voor een nieuwe beslissing te nemen op het interne vluchtalternatief.

Een terugkeer voor een familiebezoek verandert deze context op geen enkele manier. Het land blijft in een gewapend conflict en het geweld tegen burgers is identiek.

Uit het feit dat een jonge Afghaan die internationale bescherming geniet en die zijn familie bezoekt, zich persoonlijk gedraagt, kan niet worden afgeleid dat er geen vervolging bestaat. Zijn profiel en zijn afkomst van een gevaarlijke regio zijn objectief gegevens. Als zodanig wordt de analyse onafhankelijk van het gedrag van de betrokkene geanalyseerd.

Nu blijkt dat de beslissing tot intrekking in strijd is met de wet en de hogere rechtsnormen, vraagt verzoeker om deze geen rechtsgevolgen te laten hebben, en om toepassing te maken van artikel 159 van de Grondwet.

2.1.2. In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel aanvoert dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus in strijd is met de wet en internationale verdragen, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij enkel argumenten aanvoert die gericht zijn tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 29 maart 2019.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf toe dat zij deze beslissing, weliswaar volgens haar door omstandigheden, niet aangevochten heeft. Aangezien de verzoekende partij geen beroep

instelde tegen deze beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus is deze beslissing inmiddels definitief aanwezig in het rechtsverkeer en ook uitvoerbaar. De verzoekende partij kan haar vergetelheid om beroep in te dienen niet rechtzetten middels huidig beroep. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zijn onontvankelijk.

De verzoekende partij haalt onder meer de schending aan van artikel 159 van de Grondwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.”

De beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 29 maart 2019 betreft echter geen algemeen, provinciaal, of plaatselijk besluit, maar wel een individueel besluit. De verzoekende partij kan de schending van artikel 159 van de Grondwet dan ook niet dienstig aanvoeren.

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het algemeen beginsel ‘audi alteram partem’, van artikel 41, § 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Er werd aan verzoeker een vragenlijst gestuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met de intrekking van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker was zich totaal niet bewust van de mogelijkheid dat zijn verblijfsrecht zou kunnen ingetrokken worden.

Hij dacht dat het dossier afgesloten was na de intrekkingbeslissing van de intrekking van de vluchtelingenstatus. De nieuwe intrekkingbeslissing werd omwille van een misverstand niet aangevochten.

Verzoeker kan bovendien geen Nederlands. Hij spreekt Frans en woont in Luik.

In de begeleidende brief bij de vragenlijst wordt gesteld dat een antwoord verwacht wordt, binnen de 15 dagen.

Deze termijn is niet redelijk. Zulks is ook gemeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken in een fax van 24 mei 2019. Echter hierop kwam nooit antwoord en er werd koudweg een beslissing genomen zonder op het formulier van verzoeker te wachten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met de moeilijkheid om:

Op korte termijn een afspraak te maken bij een advocaat. Advocaten zijn vaak overbelast en een afspraak kan vaak maar na drie weken.

De moeilijkheid voor een Afghaanse man om de nodige bewijzen te zoeken (afspraken maken met werkgevers om kopies loonfiches te verkrijgen etc.) De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de beslissing genomen zonder de antwoorden van verzoeker af te wachten, hoewel zij wisten dat verzoeker bezig was met de bewijzen te verzamelen. Dit is, gelet op de impact van de bestreden beslissing op het leven van verzoeker, volstrekt onredelijk.

Hoorrecht en artikel 8 EVRM

Artikel 41, § 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op

voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het een einde betekent van zijn privéleven in België, waar hij de voorbije zeven jaar woonde, waar hij werkte, vrienden maakte, de taal leerde en integreerde.

Verzoeker kreeg een schrijven van DVZ waarin werd gevraagd een vragenlijst in te vullen. Niet wetende wat dit was, heeft hij pas laattijdig zijn advocaat hiervan ingelicht en heeft hij dit document te laat ingevuld. Intussen was de bestreden beslissing genomen.

Overigens had verzoeker, indien de Dienst Vreemdelingenzaken zich geduldiger had getoond, de elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

"artikel 8 EVRM ois hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Verzoeker verblijft, woont en werkt reeds 7 jaar in België. Hij heeft zijn ganse sociaal leven in België en is hier perfect geïntegreerd.

Verzoekers privéleven is dus eveneens geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Het is onbetwistbaar dat de beslissing tot intrekking van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten, die aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn privéleven in België, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien de Dienst Vreemdelingezaken op het antwoord van verzoeker had gewacht, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had immers kunnen aantonen dat hij zeer hechte banden heeft met België, in die mate zelfs dat leven in Afghanistan onmogelijk geworden is. Bovendien heeft hij hier gewerkt, heeft hij vele vrienden en kennissen in België, spreekt hij perfect Frans en is hij geïntegreerd in het land.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan, waar zijn leven in gevaar is.

De rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad over het hoorrecht reeds het volgende geoordeeld:

« 3.3.2.7. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld.

In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 7 5 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest *M.A/1, t. Ierland* van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie :

'83. Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier; met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84. Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85. Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Tronsocean Marine Point/Commissie*, M174, *Jurispr. blz.* 7063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86. Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, *Jurispr. blz.* 1-13427, punten 64 en 65).

88. Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* 1-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. De verzoekende partij, zo stelt zij, werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder:

'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker had aldus kunnen uitleggen dat hij de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand aan het betwisten is, dat de zitting op 15.9.2014 zal plaatsvinden, en dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner.

Hij had ook kunnen uitleggen dat hij een werkelijke gezinsband met zijn schoonzoon [bedoeld wordt: stiefzoon] heeft. Over de relatie tussen verzoeker en haar kind schrijft mevrouw d.S. het volgende:

y. mijn zoon krijgt dus nog alle liefde die hij nodig heeft. Zowel van mij a/s van H. H. geeft V. een veilig gevoel en voelt zich altijd door hem beschermd. (...) Als ik V. nu dus moet vertellen dat H. er niet meer zal zijn, zal dit opnieuw voor hem een enorme choc (...) zijn en zal hij diep gekwetst zijn. (...) Ik kan je met zekerheid vertellen dat H.V. behandelt als zijn eigen zoon en hem dus ook elke avond instopt. Hij helpt hem enorm bij het geruststellen voor de zogezegde 'monsters'. Hij is werkelijk alles wat in een vader zoekt.

[...]

3.3.2.3. *Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).*

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit "kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casurichtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 201 3, C-383/13 PPU, M.G: e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/11 5/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » 1

Een recentere beslissing van een Franstalige kamer luidt in dezelfde zin :

« 4.4.1. En l'espèce, la partie requérante invoque, notamment, dans un troisième moyen, une violation de l'article 8 de la CEDH et, dans un quatrième moyen, une violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, que le Conseil estime devoir examiner conjointement.

En substance, elle fait valoir, dans les développements du troisième moyen de sa requête, que '(...) La requérante entretient depuis plus d'un an une relation amoureuse avec Monsieur [XXX], de nationalité belge, avec lequel elle cohabite régulièrement (elle est notamment inscrite à son adresse depuis le 24.10.2013) ; courant mars 2014, les intéressés ont souhaité faire acter une déclaration de cohabitation légale entre les mains de l'officier de l'état civil de Dison, lequel a, en application de l'article 1476quater du Code civil, pris la décision de surseoir pour une durée de deux mois à l'enregistrement de cette déclaration, le Procureur du Roi de Liège ayant ensuite décidé de prolonger ce délai d'une nouvelle durée de trois mois, soit jusqu'au 24 octobre 2014. (...)' et qu'il ne ressort ni des termes de la décision entreprise, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision.

Dans les développements de son quatrième moyen, la partie requérante, convoquant l'enseignement d'un arrêt n° 126.158, prononcé le 24 juin 2014 par le Conseil de céans dans une affaire enrôlée sous la référence 154.674 qu'elle estime être semblable à sa cause personnelle, ajoute que '(...) La décision entreprise met en oeuvre la Directive 2008/115/CE dite Directive retour ; les articles 7, 27 et 74/14 de 1 R.V.V., arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014. Wij onderlijnen.

la loi du 15 décembre 1980 qui servent de fondement légal à la décision entreprise assurent en effet la transposition de cette Directive en droit belge ; Dans cette mesure, les garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne [...] sont [...] d'application en l'espèce ; (...)'. Après avoir rappelé que '(..*) L'article 41, alinéa 2 de la Charte protège 'le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre' [...] elle relève qu'il 'n'a pas été donné à la requérante la possibilité de faire valoir être actuellement occupée à faire enregistrer une déclaration de cohabitation légale (...)' et soutient que '(...) si tel avait été le cas, l'issue de la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent' (...)'.
4.4.2. En l'espèce, la partie défenderesse ne conteste pas que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui constitue l'un des fondements de la décision entreprise, constitue la transposition partielle en droit belge de l'article 6 de la directive 2008/115/CE (Doc. Pari., Ch., 53 (2011 -2012), 1825/001, p. 1 7), de telle sorte qu'il peut être considéré, prima facie, qu'en prenant l'acte attaqué, elle a mis en oeuvre le droit de l'Union.

Par ailleurs, cet acte consistant en un ordre de quitter le territoire, il n'apparaît pas possible d'exclure d'emblée qu'il ne puisse recevoir la qualification de 'mesure individuelle' susceptible 'd'affecter défavorablement' la partie requérante.

Dans la perspective de ce qui précède, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande' du 22 novembre 2012(C- 277/11), notamment, indiqué ce qui suit :

'83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, Transocean Marine Paint Association/Commission, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; Krombach, précité, point 42, et Sopropé, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38).

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005,

Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du f 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Rec. p. 1-13427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense. [...]

Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale. Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale.

Sans se prononcer sur lesdits éléments, le Conseil observe qu'ils sont étayés par divers documents que la partie requérante a annexés à sa requête (à savoir, une copie de la carte d'identité de son compagnon belge ; une copie d'une composition de ménage datée du 14 août 2014 attestant d'une adresse commune depuis le 24 octobre 2013 et les copies de deux courriers datés du 25 juin 2014 émanant de la commune de Dison concernant le 'dossier de projet de cohabitation légale' qu'ils ont en commun), qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt 'M.B. contre Pays-Bas' de la Cour de Justice de l'Union européenne du 10 septembre 2013 (C-363/13), qu'en ne lui donnant pas la possibilité de les faire valoir de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué, la partie défenderesse l'a privée '(...) de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent

Il résulte à suffisance des développements qui précèdent qu'ainsi pris d'une possible violation de l'article 8 de la CEDH, le moyen apparaît prima facie sérieux. » 2

Uiteindelijk heeft een arrest van september 2014 in een soortgelijke zaak tevens wat volgt gesteld: « 3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2.1. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat zonder twijfel de bijlage 12 een beslissing töt verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is, dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, rekening dient gehouden te worden met de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht. Na citering van artikel 41 van het Handvest, meent verzoeker dat het hoorrecht ongetwijfeld geïncorporeerd werd in het Handvest, dat dit hoorrecht, in tegenstelling töt de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen, dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen reiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald maakt hij deel uit van een gezin waarin hij een belangrijke rol vervult, het gezin is afhankelijk van hem, dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd, dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem en zijn broer, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, zij ook samenwonen. Verder geeft verzoeker aan

dat hij sinds zijn komst naar België bij zijn broer, schoonzus en hun twee kinderen woont, dat zij een feitelijk vijfkoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door omstanders, buren en vrienden van het gezin, dat uit het door hem afgesloten fitness- en zwemlesabonnement duidelijk blijkt dat hij woonachtig is op het adres van zijn broer, dat beide abonnementen geregistreerd staan op dit adres, dat zijn broer en schoonzus bij dezelfde fitness een abonnement hebben, dat een groot aantal buren schriftelijk bevestigen dat hij daadwerkelijk bij zijn broer woont. Vervolgens verwijst verzoeker naar de door hem verschillende bijgevoegde verklaringen van buren en vrienden en geeft hij kort de inhoud van de verklaringen weer. Hij wijst erop dat hij volledig meedraait in de dagdagelijkse bezigheden van het gezin, dat hij boodschappen haalt, kookt, meehelpt in de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat dit ook blijkt uit verklaringen van buurvrouw die werkzaam is in een supermarkt, dat ook de ouders van zijn schoonzus bevestigen dat hij een belangrijke rol vervult in het huishouden, dat hij ook op sociaal vlak volledig meedraait in het gezin, dat hij meegaat op familiebezoeken, op restaurant en altijd aanwezig is bij uitstapjes met het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door buren, waarna hij opnieuw naar verklaringen verwijst. Verzoeker wijst erop dat hij een eigen slaapkamer heeft in het huis wat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen van een goede vriend en dat hij een nauw contact met de buren onderhoudt, wat blijkt uit de verklaring van de buren. Voorts merkt verzoeker op dat zijn schoonzus ernstig ziek is en een invalideuitkering ontvangt, dat de opvang en de verzorging van de kinderen hierdoor ook voor een groot deel op de schouders van verzoeker rust, dat hij onmisbaar is voor het gezin, dat het voor zijn broer van groot belang is dat hij hem onderdak en een gezinsleven kan bieden, dat de kinderen enorm op hem steunen, hem nodig hebben, dat hij de kinderen regelmatig naar school brengt en ophaalt, dat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen, dat hij ook steeds aanwezig is bij activiteiten georganiseerd door school, dat sinds zijn opsluiting de kinderen verloren zijn zonder hun oom en ze zich zorgen maken en aanwezig zijn bij elk bezoek; hij wijst er nog op dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij in België een vriendenkring heeft opgebouwd en lid is van de fitness en zwemles.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat dit eenvoudigweg blijkt door het niet vermelden ervan in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zijn uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de legale f/ees illegale] situatie van verzoeker om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet [heeft] geschonden.

[..•]

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb. C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopopré, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt (sic) van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl.

348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1 825/001, 23). In de huidige stand van de procédure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd (zie bespreking van het eerste middel), als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/CE, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-838/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het

hoorrecht tijdens een administratieve procedure in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tót de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, dat hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk van hem is. Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » 3

*Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord en niet op zijn antwoord te hebben gewacht, voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem* en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.*

Ondergeschikt en samenhangend, schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kon uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wet betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011 :

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker reeds meer dan 7 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven in België heeft, hij Frans leerde, zich inburgerde, werkte en een uitgebreid sociaal netwerk ontwikkelde.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijft in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu maakt de bestreden beslissing een einde aan het recht op verblijf van verzoeker. Het betreft een beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in de inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden. Het recht op privé- en gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privéleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd.

Verzoeker heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen. Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM beschermt het privé- en gezinsleven.

Artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement "*

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verzoekster woont in België sinds vijf jaar met haar gezin.

Zij heeft haar privéleven in België opgebouwd.

Artikel 73/13 van de vreemdelingenwet refereert allicht naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

7. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker woont al 7 jaar in België.

Verzoeker heeft zeer veel vrienden in België. Hij kwam in België aan als minderjarige. Hij volgde hier OKAN onderwijs, om de franse taal te leren en deed dan een koksopleiding in middelbaar onderwijs.

Verzoeker heeft verschillende jobs gedaan. Hij werkte in een carwash, als seizoensarbeider in de landbouw en in een restaurant. Hij werkte gedurende een jaar in een recyclagebedrijf als arbeider.

Verzoeker heeft niet stilgezeten en heeft zich goed geïntegreerd.

De bestreden beslissing houdt met dit alles, inclusief met de jonge leeftijd van verzoeker en het feit dat hij in België aankwam als minderjarige, geen rekening.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het privéleven van verzoeker.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In zoverre de verzoekende partij een schending van het hoorrecht aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel zelf aangeeft dat haar een vragenlijst werd gestuurd door de dienst vreemdelingenzaken in verband met de intrekking van haar verblijfsrecht. Zij stelt echter dat zij zich totaal niet bewust was van de mogelijkheid dat haar verblijfsrecht zou kunnen ingetrokken worden.

De brief van de dienst vreemdelingenzaken van 13 mei 2019, die aan de verzoekende partij aangetekend werd verzonden op haar gekozen woonplaats, bevindt zich in het administratief dossier.

Deze brief luidt als volgt:

“Omdat uw verblijfssituatie onderzocht wordt, verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken u om deze vragenlijst in te vullen.

Overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen.

De mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte vooreen bepaalde periode ontzegt.

Het beëindigen of intrekken van het verblijf en de duur van het eventuele inreisverbod hangt van uw persoonlijke situatie af. Het is dus in uw belang om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden. Indien uw recht op verblijf beëindigd of ingetrokken wordt, zal u automatisch in illegaal verblijf in België zijn en kan dus een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen worden.

U wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren. Bij elke vraag vindt u tussen haakjes een voorbeeld van een document dat u kan aanleveren. Indien u geen bewijzen voorlegt, kan Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen.

U kan de vragenlijst zelf vervolledigen of met hulp van een derde (familielid/advocaat/sociaal-assistent).

Alle informatie moet aan Dienst Vreemdelingenzaken(*) overgemaakt worden binnen de 15 dagen geteld vanaf de betekening van deze brief. Indien u bent opgesloten in de gevangenis kan u alle informatie overhandigen aan de griffie.”

Uit deze brief blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij op de hoogte werd gesteld dat haar verblijfssituatie onderzocht werd, dat de mogelijkheid bestond dat haar recht op verblijf werd beëindigd of ingetrokken en dat haar in het kader van het hoorrecht de kans gegeven wordt haar persoonlijke situatie toe te lichten.

De verzoekende partij wijst er op dat ze geen Nederlands spreekt. Ze woont in Luik en spreekt enkel Frans. Niettegenstaande dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij Nederlands spreekt, kan de Raad dit niet als een verschoningsgrond aanvaarden voor het niet invullen van de vragenlijst. Niets stond de verzoekende partij in de weg om zich te informeren over de inhoud van de brief. Gelet op het gegeven dat de brief uitging van de Dienst Vreemdelingenzaken en aangetekend werd verzonden, kon de verzoekende partij wel verwachten dat de inhoud van de brief belangrijk was. De verzoekende partij stelt zelf dat ze zich al zeven jaar in het Rijk bevindt, dat zij al verschillende procedures heeft doorlopen en dat zij hier vele vrienden heeft. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat deze haar niet zouden kunnen helpen of dat zij niet de hulp van een sociaal assistent zou kunnen inroepen hebben of zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf had kunnen informeren.

De verzoekende partij acht de termijn van 15 dagen die haar gegeven werd onredelijk kort en ze stelt dat dit op 24 mei 2019 in een fax werd meegedeeld aan de verwerende partij. Ze meent dat het onmogelijk is om binnen deze korte termijn een afspraak te maken bij een advocaat, alsook dat de termijn te kort is om als Afghaanse man de nodige bewijzen te zoeken.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een fax van 24 mei 2019 dient de Raad vast te stellen dat deze fax niet terug te vinden is in het administratief dossier. De stelling van de verzoekende partij dat het moeilijk zou zijn om op korte termijn een afspraak te maken bij een advocaat of de nodige bewijzen te verzamelen is een loutere blote bewering. 15 dagen is niet onredelijk kort. Bepaalde beroepstermijnen zijn veel korter en ook daar slagen de verzoekende partijen erin om een advocaat te consulteren en binnen deze termijnen een beroep in te dienen. Bovendien is voor het invullen van de vragenlijst het contact met een advocaat geen absolute vereiste. Bij elke vraag wordt duidelijk aangegeven welke documenten van belang zijn. Bovendien zijn de bewijzen die gevraagd worden niet van die aard dat zij niet binnen de 15 dagen zouden kunnen worden overgemaakt. Wat specifiek het beroepstraject betreft, wordt er gevraagd of de verzoekende partij al in België heeft gewerkt. Desgevallend wordt de verzoekende partij gevraagd om een arbeidsovereenkomst neer te leggen, een bewijs van het beroepsinkomen en een loonfiche. De Raad ziet niet in waarom het moeilijk zou zijn om deze documenten binnen een termijn van 15 dagen voor te leggen.

Er mag van de verzoekende partij dan ook verwacht worden dat zij tijdig op een schrijven van de verwerende partij reageert. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, moet immers worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu moet worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit de brief van de verwerende partij van 13 mei 2019 blijkt zoals gezegd ook dat de verwerende partij de verzoekende partij op haar hoorrecht gewezen heeft, en haar de kans heeft gegeven haar persoonlijke situatie toe te lichten. De verzoekende partij heeft echter door haar eigen toedoen nagelaten tijdig van haar hoorrecht gebruik te maken. Zij kan de schending van het hoorrecht, van het beginsel "audi alteram partem", en artikel 41, §2 van het Handvest dan ook niet dienstig aanvoeren. De verwerende partij heeft de verzoekende partij wel degelijk de kans gegeven gebruik te maken van haar hoorrecht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing hierover wel degelijk expliciete en uitgebreide motieven bevat, namelijk:

"U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezig elementen. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 07/09/2012 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde binnenkwam, met andere woorden bijna 7 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u bijna 7 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons schrijven en de DVZ bijgevolg enkel rekening kan houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. We merken op dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 18/04/2013 in het kader van uw asielpprocedure verklaarde dat op dat ogenblik uw vader, moeder, 4 broers en 3 zussen in Afghanistan verbleven. U gaf aan op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. We wijzen er bovendien op dat u een maand terugkeerde naar uw land van herkomst, naar eigen zeggen om familiale redenen. Bijgevolg kunnen we enkel concluderen dat de familiale banden met het land van herkomst groter zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven onbestaande is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons schrijven en de DVZ derhalve enkel rekening kan houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. We merken op dat u geen gezondheidsproblemen signaleerde in het kader van uw asielpprocedure en de DVZ sindsdien niet in het bezit werd gesteld van informatie waaruit blijkt dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van bijna 7 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren"

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat het aan de verzoekende partij zelf te wijten is dat zij niet tijdig antwoordde op de brief van de verwerende partij van 13 mei 2019 met de vraag haar persoonlijke

situatie toe te lichten. De verzoekende partij heeft de kans gekregen om gehoord te worden, doch heeft deze niet benut. Buiten één kleine vermelding van het feit dat de verzoekende partij blijkbaar op 20 februari 2017 voor kok studeerde in Luik (de verzoekende partij was toen al meer dan 20 jaar) is in het administratief dossier niets terug te vinden van het feit dat de verzoekende partij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat zij perfect frans spreekt, dat zij een koksopleiding volgde in het middelbaar onderwijs, dat zij verschillende jobs gedaan heeft, dat zij werkte in een carwash, als seizoensarbeider, in de landbouw en in een restaurant, en dat zij werkte gedurende een jaar in een recyclagebedrijf als arbeider. De stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt zitten niet in het administratief dossier en werden dus ook niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur voorgelegd. Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment kennis had of moest hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit het geval is voor de door haar hierboven opgesomde elementen. De verzoekende partij heeft bij het bestuur dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij beschikte over enig gezins- of privéleven in België dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM verdient. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de afweging die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemaakt over artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 49, § 3, van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Artikel 49 §3 bepaalt:

§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, [2 kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.]2]1

De bestreden beslissing doet geen onderzoek naar het gevaar dat verzoeker loopt in zijn land van herkomst, Afghanistan.

Verwerende partij weet echter dat verzoeker erkend werd als vluchteling. Zij weet eveneens om welke reden de vluchtelingenstatus werd ingetrokken en dat deze beslissing niet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij weet dat de situatie in Afghanistan niet bepaald rooskleurig is.

Verzoeker zal hieronder uiteen zetten waarom het in Afghanistan onveilig is en in het bijzonder voor hem.

Gelet hierop is de bestreden beslissing genomen in strijd met het non-refoulementbeginsel. Minstens werd hierover niet afdoende gemotiveerd en werd het onderzoek niet zorgvuldig gevoerd. Zij is bovendien niet proportioneel, aangezien de 'inbreuk' die verzoeker deed, niet in proportie staat met de verstrekkende gevolgen die de bestreden beslissing heeft.

Gevaar in Afghanistan

Verzoeker kan niet terug naar zijn familie in Nangarhar. Dit stelt zelfs de intrekingsbeslissing van zijn vluchtelingenstatus.

Verzoeker zal dan ook als internal displaced person in Kaboel moeten zien te overleven.

Verzoeker is intussen echter verwesterd. Hij verblijft in België sinds hij minderjarig was. Hij zal omwille van deze reden opvallen in Kaboel, een stad die overgeleverd is aan geweld en criminaliteit. Om deze

reden alleen al is hij een gedroomd slachtoffer van radicale islamisten, en van criminelen die geld zoeken.

Immers, verschillende rapporten wijzen erop dat verwesterde Afghanen ingeval van terugkeer, een risico lopen op vervolging op grond van hun profiel. Met name:

- het rapport van het Refugee Support Network van april 2016, p.31 :

"Insecurity has been found to be a very real part of life for young returnees, and coping with this is particularly difficult because of the contrast with the more peaceful life they had become accustomed to in the UK. In some cases> young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence."

- het onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, van mei 2013:

"Life in the West is sometimes seen by community members as having /contaminated/ the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir... all sorts of insults. Another deportee - Habib — returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)/(wij onderlijnen)

- de UNHCR Eligibility Guidelines dd. 30.08.2018:

Zo staat er te lezen op de pagina 46:

"Individuals perceived as "Westernized"

There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country. 297 Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials/ leading to discrimination and isolation. 298 Individuals who fall under other profiles, such as profile Le (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

- rapport dd. 12.04.2017 van de spéciale rapporteur voor de VN, dat Afghanen die terugkeren na een long verblijf in het buitenland, ernstige moeilijkheden ondervinden:

"Many returnees require ongoing support to reintegrate into Afghan society, some for the first time. Most seek to settle in urban centres, including Kabul and Jalalabad. Many become internally displaced in Afghanistan, unable or unwilling to return to places of origin owing to conflict or control of territories by armed groups. In October 2016, European Union leaders signed an agreement with the Government of Afghanistan —the "joint way forward"⁸ — to allow European Union countries to deport Afghan asylum seekers. Although the agreement had not been implemented fully at the time of drafting, over 750,000 Afghans had travelled to Europe in 2015 and 2016 and many faced deportation"⁴

(...)

"Some commentators expressed concern that the high numbers of returnees would create new or secondary displacement of some existing and long-term internally displaced persons in urban centres"⁵

(...)

"With internal displacement trends and returns expected to rise dramatically in 2017, a serious escalation of the conflict and displacement crisis would overwhelm the limited capacity of the Government and its partners to respond"⁶

Humanitarian challenges:

—humanitarian access

—civil documentation

—food security, shelter and livelihoods

—access to health care
—access to education/7

- rapport van Human Rights Watch van november 2003 waaruit blijkt dat meer dan 60% van de "returnees" moeilijkheden hebben bij hun terugkeer:

"The UNHCR's "Solutions Strategy for Afghan Refugees" also cites many reasons for the relatively slow return of Afghan refugees to Afghanistan, including the fact that Afghanistan ranks second from the bottom on the Human Development Index and has a per capita GDP of US\$589 - as well as the increased insecurity caused by the ongoing withdrawal of the majority of NATO troops. The plan states that the average standard of living in Afghanistan is 9 percent of that in Iran.⁴³"⁸

"According to the "2013 Eligibility Guidelines," since 2002 more than 5.8 million Afghan refugees have returned to Afghanistan, yet at least 40 percent of these returnees were unable to "reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement mostly to urban areas," with a total of up to 60 percent of returnees "experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. " Obstacles to returning for both IDPs and returning refugees are said to include ongoing insecurity in their home areas, loss of livelihoods, lack of access to health care and education, and challenges in reclaiming land and property."⁹ (wij onderlijnen) - Rapport van het International Committee of the Red Cross: ten gevolge van het groot aantal vluchtelingen, inclusief intern verplaatste vluchtelingen, is de economische situatie uiterst slecht hetgeen ook gevolgen heeft op de stabiliteit van het land:

"The security situation in Afghanistan continued to deteriorate as fighting between Afghan armed and security forces - backed by NATO and the United States of America (hereafter US) - and armed groups intensified. Civilians bore the brunt of the fighting: many were displaced, wounded or killed/ or blocked from obtaining basic services. The economy worsened, marked by a high unemployment rate and the ongoing withdrawal of foreign stakeholders from the country. Over 1 million people were reportedly displaced within Afghanistan, Tens of thousands of Afghans fled the country owing to insecurity and/or economic instability

De veiligheid in Kaboel is bovendien de laatste maanden veel slechter geworden.

Amnesty International stelt dan ook in een rapport van april 2017 dat een terugkeer niet meer mogelijk is:

"Attacks on civilians in the first three months of this year and the inability of the Afghan government to ensure their adequate protection show that Afghanistan remains an unsafe country for refugees to be returned to, Amnesty International said today.

"At a time when civilian casualties remain high, with women and children suffering the worst of the violence, it is reckless of governments to claim that Afghanistan is safe for refugees to return said Horia Mosadiq, Amnesty International Afghanistan Researcher.

Since the withdrawal of the international military forces from Afghanistan at the end of 2014 the security situation in the country has seriously deteriorated with increased civilian casualties and a growing internal displacement crisis in the country. The Taliban now control more territory than at any point since 2001.

The UN Mission in Afghanistan (UNAMA) recently released a report on civilian casualties containing data documenting 715 deaths and 1,466 injuries during the first quarter of 2017.

Kabul, the Afghan capital, had suffered the highest levels of civilian casualties, followed by Helmand, Kandahar and Nangarhar provinces.

During the same period, tens of thousands of Afghan refugees have been returned against their will from Pakistan, Iran, and countries in the European Union. Hundreds of thousands are estimated to have been returned to Afghanistan in 2016.

The UNAMA report comes just two weeks after the USA dropped the world's largest non-nuclear bomb on Nangarhar province, targeting a complex of caves operated by the armed group calling itself the Islamic State.

"On the one hand, Afghanistan is seen as a place where armed groups like the so-called Islamic State pose such a danger that the USA felt compelled to drop the world's largest non-nuclear bomb. On the other, people who fled the conflict there are being told it's safe for them to return.

This is hypocrisy of the highest order," said Horia Mosadiq.

The Afghan government entered a series of agreements with EU countries last year, accepting the return of people whose asylum applications had been rejected. The number of people displaced internally is at an all-time high.

At the same time/ the Afghan government has failed to take steps to reduce harm to civilians, even as the looming summer fighting season is likely to see even higher levels of casualties. "It is shocking that an Afghan government that cannot even secure the capital has agreed to welcome back returnees that it will not be able to protect," said Horia Mosadiq (wif onderlijnen).¹¹

Een rapport van de Austrian Red Cross vat de problemen van teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan als volgt samen:

"7.3 The external environment—social acceptance or rejection. [...]"

Social rejection of returnees

The returnees are clearly 'outsiders' and make easy targets for harassment by their peers both male and female. In particular, where second-generation refugees have been highly integrated into the Pakistani or Iranian way of life, and cannot do, or do not know, what is 'normal' for Afghans, they may be perceived with contempt as 'spoiled' 'loafers' or 'not Afghan'. By and large, there appears to be a general negative attitude shown towards some returnees, who are seen by some of those who remained in Afghanistan to have abandoned their country, fled war and enjoyed a prosperous life in exile. One of the reasons linked to such experiences was fear related to competition for resources. The second generation, who are likely to be in a better socioeconomic position than those who remained, are sometimes seen as undesirable intruders by their country fellows whose 'territory' in education, work, property ownership and social status is threatened by the large-scale return of refugees. (...)

Unequal treatment in the Afghan context

[...] Similarly, a sense of marginalization caused by bribery and *wasita* (relations to powerful people) associated with accessing education and work opportunities was often raised as an issue by respondents in this study. Corruption in the context of school exams, university entrance exams and scholarships was reported by educated respondents; they said that only those who had power and money could access more favorable opportunities. Given that many refugees found it difficult to secure satisfactory work during their time in Pakistan or Iran, this apparently—and unexpectedly—unequal situation in their homeland often left them feeling despondent. [...]

If a returnee was a socially respectable person in the community (e.g. in a position of influence, religiously devout, or able to bring benefit to others), he or she was less likely to face harassment.⁷⁷ (AREU, July 2009, p. 41 -42) zie: <http://www.refworld.org/pdfid/4bd6e5452.pdf>

In het rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC): 'Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan' van November/december 2011, wordt ook onderstreept dat de aanpassing zeer vaak gewoonweg niet lukt:

Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries-cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more/ (p 107-109) "

zie :

<http://www.aihrc.org.af/media/files/Reports/Social%20Economic/5th%20Report%20on%20Economic%20and%20Social%20Rights%20%28English%29%20%28Final%29%20%283%29%20%28Autosaved%29.pdf>

Het uitgebreid rapport van Asylos van augustus 2017, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", geeft aan dat terugkeer tot zeer ernstige mensenrechtenschendingen zorgt:

"Although the Afghan government and local and international organisations managed to organise some kind of first response to both voluntary and forced returnees, it seems that services available to those returnees are patchy and in many cases insufficient to provide a realistic chance to start a new life in Afghanistan. There is also no convincing approach yet on what to do in particular with 'returnees' who have spent years in Iran and are out of touch with life in Afghanistan. Despite certain improvements—such as setting up of a software—based registration system at most official border crossings and at the airport office - the government is still institutionally widely unprepared to cope with the massive influx of returnees. It is still in the process of developing policies and fundraising mechanisms. The variations in numbers between IOM and the MoRR/ but also between IOM and individual member states show that there is incomplete information about those who returned from Europe in 2016 and early 2017. The voluntary returns and particularly the deportations from Europe add an additional and untimely burden." [https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1 .pdf](https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf)

In casu heeft verzoeker een groot deel van zijn leven en heel zijn volwassen leven in België geleefd. Gelet op het bovenstaande is aangetoond in welke kwetsbare positie terugkeerders zich bevinden en dat zij een verhoogd risico kunnen lopen ingeval van terugkeer.

In het EASO rapport van juni 2018 leest men hierover dat de asielinstanties bijzondere aandacht moeten besteden aan vluchtelingen die lange tijd Afghanistan hebben verlaten, zoals verzoeker, en meer bepaald rekening dienen te houden met zijn leven en gedrag in België, zijn regio van herkomst, of zijn omgeving eerder conservatief is, perceptie van de genderrollen door het gezin, de leeftijd, de visibiliteit van de persoon enzovoort.¹²

Deze elementen werden door verwerende partij niet onderzocht.

Verzoeker meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en op een onzorgvuldig onderzoek van het dossier steunt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers niet dat verwerende partij het risicoprofiel van verzoeker als terugkeerder heeft onderzocht en vervolgens heeft geoordeeld dat dit geen verhoogd risico teweeg bracht.

Het EASO rapport van mei 2018 stelt dat er sprake is van willekeurig geweld in Kaboel, waarbij persoonlijke omstandigheden een nood aan bescherming rechtvaardigen:

« : « III. Subsidiary protection [...]

b. Indiscriminate violence [...]

Indiscriminate violence assessment per province of Afghanistan [...]

Kabul

[Security situation (May 20) 8), 2.1; Security situation (Dec 2017), 2.1, 2.15]

Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul, including the capital city. A real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.

There was presence of insurgent groups in some parts of Kabul province, including the Taliban and ISKP. Military operations were being conducted in the province. The severity of the conflict varied in the province of Kabul, with the Kabul city and the districts of Surobi and Paghman being relatively more affected.

In 2017, there were 39 civilian casualties per 100,000 inhabitants reported in Kabul province. With regard to the nature of the methods and tactics, COI shows that the leading causes for civilian casualties were suicide and complex attacks, IEDs (non-suicide), and targeted/deliberate killings. In Kabul city, 42 civilian casualties per 700,000 inhabitants were caused by suicide and complex attacks. Such attacks were the leading cause of civilian casualties in the city, especially attacks on high profile facilities and other areas frequented by civilians. This included attacks against the Shia Muslim community, almost all

of which were claimed by the ISKP. The government was regularly conducting security operations in different parts of the capital. Further impact on civilian life included for example, high level of criminality and significant number of IDPs and returnees in Kabul city, putting further strain on the availability of services. Very limited conflict-induced internal displacement took place from the province in the period January 2017 - March 2018, with 8 IDPs per 100,000 inhabitants. Kabul city is a main destination for IDPs and returnees" I3(wij onderlijnen)

Verzoekers familie woont in Nangarhar.

Het is voor verzoeker onmogelijk om een menswaardig bestaan op te bouwen in Afghanistan.

Hij kan in Afghanistan bij niemand terecht en zal er als IDP of als dakloze leven.

Hij heeft gedurende een aantal weken bij een schoonbroer kunnen logeren. Daar kan hij echter zeker niet gaan wonen.

Dit zijn de individuele elementen die verwerende partij in rekening had moeten nemen bij de beoordeling van verzoekers volgend verzoek.

Indien men vervolgens kijkt naar de objectieve risico's die verzoeker loopt, gezien zijn individueel profiel, stelt men vast dat hij verhoogde risico's loopt en een terugkeer dan ook in strijd is met het non-refoulementbeginsel.

Dit terwijl de humanitaire hulp drastisch daalt en heel wat NGO's Afghanistan hebben verlaten omwille van veiligheidsoverwegingen.

Zo leest men:

1. In het EASO rapport van december 2017:

11 Many returned to extreme poverty and in July 2017, IOM estimated that some 73,850 returnees were living in tents or open air holes dug into the ground and covered by tarpaulins.

Many others rent or live in semi-ruined, abandoned houses. With 518,066 individuals returning between 2012 and 2017, Nangarhar has the highest number of returnees (387).According to UN HCR, Kabul hosted the most documented refugee returnees (388). "(pagina 55, eigen onderlijning)

Hieraan dient te worden toegevoegd dat de veiligheidssituatie in Kaboel veel slechter is geworden omwille van de "misdrijven van gemeen recht", in het bijzonder ontvoeringen.

Hieromtrent leest men in het rapport dat de autoriteiten geen kunnen bescherming bieden hiertegen, erger nog dat agenten van de Afghaanse politie zelf mensen ontvoeren in ruil voor geld, Zeer vaak zijn het bovendien Afghaanse burgers die een band hebben met het buitenland, zoals terugkeerders, die hiervan het slachtoffer van zijn (pagina 48 EASO rapport).

2. EASO, Guidance Note Afghanistan, juni 2018 stelt dat Kaboel geen redelijk intern vestigingsalternatief is voor vluchtelingen die geboren zijn of lange tijd buiten Afghanistan hebben geleefd:

"In general, IPA in Afghanistan may not be considered reasonable for the following profiles if they lack a support network in the respective IPA area:

(...) Applicants who were born and/or lived outside Afghanistan for a very long period of time Considerations, such as the background of the applicant, including their educational and professional experience and connections, as well as whether they were able to live on their own outside Afghanistan, could also be relevant." (pagina 30)

Deze individuele omstandigheden zijn, zoals boven gesteld: zijn verleden, zijn familiale situatie, zijn tekort aan scholing en opleiding, en zijn langdurig verblijf in Iran en België, een kwetsbaar profiel. Verzoeker heeft al meer dan 8 jaar Afghanistan verlaten.

3. Refugee Support Network van april 2016, p.31 :

"Insecurity has been found to be a very real part of life for young returnees/ and coping with this is particularly difficult because of the contrast with the more peaceful life they had become accustomed to in the UK. In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence."

4. Onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, *Migration Studies*, van mei 2013:

"Life in the West is sometimes seen by community members as having contaminated the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir... all sorts of insults. Another deportee - Habib - returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)"(w\onderlijnen)

5. UNHCR Eligibility Guidelines dd. 30.08.2018:

Zo staat er te lezen op de pagina 46:

"Individuals perceived as "Westernized"

There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country.²⁹⁷

Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation.²⁹⁸ Individuals who fall under other profiles, such as profile Le (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

6. Rapport dd.12.04.2017 van de speciale rapporteur voor de VN, dat Afghanen die terugkeren na een lang verblijf in het buitenland, ernstige moeilijkheden ondervinden:

37

"Many returnees require ongoing support to reintegrate into Afghan society, some for the first time. Most seek to settle in urban centres, including Kabul and Jalalabad. Many become internally displaced in Afghanistan, unable or unwilling to return to places of origin owing to conflict or control of territories by armed groups. In October 2016, European Union leaders signed an agreement with the Government of Afghanistan — the "joint way forward"⁸ — to allow European Union countries to deport Afghan asylum seekers. Although the agreement had not been implemented fully at the time of drafting, over 750,000 Afghans had travelled to Europe in 2015 and 2016 and many faced deportation."¹⁴

(...)

"Some commentators expressed concern that the high numbers of returnees would create new or secondary displacement of some existing and long-term internally displaced persons in urban centres."¹⁵

(...)

"With internal displacement trends and returns expected to rise dramatically in 2017, a serious escalation of the conflict and displacement crisis would overwhelm the limited capacity of the Government and its partners to respond"¹⁶

Humanitarian challenges:

- humanitarian access
- civil documentation

- food security, shelter and livelihoods
- access to health care
- access to education."17

7. rapport van Human Rights Watch van november 2003 waaruit blijkt dat meer dan 60% van de "returnees" moeilijkheden hebben bij hun terugkeer:

"The UNHCR's "Solutions Strategy for Afghan Refugees" also cites many reasons for the relatively slow return of Afghan refugees to Afghanistan, including the fact that Afghanistan ranks second from the bottom on the Human Development Index and has a per capita GDP of US\$589 - as well as the increased insecurity caused by the ongoing withdrawal of the majority of NATO troops. The plan states that the average standard of living in Afghanistan is 9 percent of that in Iran.43" T8 (...)

"According to the "2013 Eligibility Guidelines// since 2002 more than 5.8 million Afghan refugees have returned to Afghanistan, yet at least 40 percent of these returnees were unable to "reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement mostly to urban areas," with a total of up to 60 percent of returnees "experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan." Obstacles to returning for both IDPs and returning refugees are said to include ongoing insecurity in their home areas, loss of livelihoods, lack of access to health care and education, and challenges in reclaiming land and property.//]" (wij onderlijnen)

8. Rapport van het International Committee of the Red Cross: ten gevolge van het groot aantal vluchtelingen, inclusief intern verplaatste vluchtelingen, is de economische situatie uiterst slecht hetgeen ook gevolgen heeft op de stabiliteit van het land:

"The security situation in Afghanistan continued to deteriorate as fighting between Afghan armed and security forces - backed by NATO and the United States of America (hereafter US) – and armed groups intensified. Civilians bore the brunt of the fighting: many were displaced, wounded or killed, or blocked from obtaining basic services. The economy worsened, marked by a high unemployment rate and the ongoing withdrawal of foreign stakeholders from the country. Over 1 million people were reportedly displaced within Afghanistan. Tens of thousands of Afghans fled the country owing to insecurity and/or economic instability.//20

9. Amnesty International stelt in een rapport van april 2017 dat een terugkeer niet meer mogelijk is:

"Attacks on civilians in the first three months of this year and the inability of the Afghan government to ensure their adequate protection show that Afghanistan remains an unsafe country for refugees to be returned to, Amnesty International said today.

"At a time when civilian casualties remain high, with women and children suffering the worst of the violence, it is reckless of governments to claim that Afghanistan is safe for refugees to return," said Horia Mosadiq, Amnesty International Afghanistan Researcher.

Since the withdrawal of the international military forces from Afghanistan at the end of 2014 the security situation in the country has seriously deteriorated with increased civilian casualties and a growing internal displacement crisis in the country. The Taliban now control more territory than at any point since 2001.

The UN Mission in Afghanistan (UNAMA) recently released a report on civilian casualties containing data documenting 715 deaths and 1,466 injuries during the first quarter of 2017.

Kabul, the Afghan capital, had suffered the highest levels of civilian casualties, followed by Helmand, andahar and Nangarhar provinces.

During the same period, tens of thousands of Afghan refugees have been returned against their will from Pakistan, Iran, and countries in the European Union. Hundreds of thousands are estimated to have been returned to Afghanistan in 2016.

The UNAMA report comes just two weeks after the USA dropped the world's largest non-nuclear bomb on Nangarhar province, targeting a complex of caves operated by the armed group calling itself the Islamic State.

"On the one hand, Afghanistan is seen as a place where armed groups like the so-called Islamic State pose such a danger that the USA felt compelled to drop the world's largest non-nuclear bomb. On the other, people who fled the conflict there are being told it's safe for them to return. This is hypocrisy of the highest order," said Horia Mosadiq.

The Afghan government entered a series of agreements with EU countries last year, accepting the return of people whose asylum applications had been rejected. The number of people displaced internally is at an all-time high.

At the same time, the Afghan government has failed to take steps to reduce harm to civilians, even as the looming summer fighting season is likely to see even higher levels of casualties.

"It is shocking that an Afghan government that cannot even secure the capital has agreed to welcome back returnees that it will not be able to protect," said Horia Mosadiq. (wij onderlijnen).²¹ 1 0. Uitgebreid rapport van Asylos van augustus 2017, 'Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul':

"Although the Afghan government and local and international organisations managed to organise some kind of first response to both voluntary and forced returnees, it seems that services available to those returnees are patchy and in many cases insufficient to provide a realistic chance to start a new life in Afghanistan. There is also no convincing approach yet on what to do in particular with 'returnees' who have spent years in Iran and are out of touch with life in Afghanistan. Despite certain improvements—such as setting up of a software-based registration system at most official border crossings and at the airport office—, the government is still institutionally widely unprepared to cope with the massive influx of returnees. It is still in the process of developing policies and fundraising mechanisms. The variations in numbers between IOM and the MoRR, but also between IOM and individual member states show that there is incomplete information about those who returned from Europe in 2016 and early 2017. The voluntary returns and particularly the deportations from Europe add an additional and untimely burden. //22(wij onderlijnen)

Zoals recent onderstreept in een arrest van Uw Raad dd.29.02.2019, nr.217 609, zijn het hebben van een netwerk en opvang, noodzakelijke voorwaarden voor een terugkeer:

"In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. (...)

Daarentegen geeft het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines augustus 2018 terug op eerder gedane analyses daar de situatie in Kaboel stad sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines augustus 2018 wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele settlements.

70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele settlements. Gelet op het gegeven dat een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel desalniettemin niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin de verzoekende partij instaat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief. (...)

Gelet op het gegeven dat UNHCR in haar guidelines van augustus 2018 aangeeft dat "given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city", acht de Raad het intern vestigingsalternatief in casu niet redelijk gelet op de actuele omstandigheden in de stad Kaboel."

In casu leefde verzoeker al van toen hij nog minderjarig was buiten Afghanistan en heeft hij geen netwerk meer om hem op te vangen in geval van terugkeer.

De bestreden beslissing schendt het non - refoulementbeginsel.

Er werd niet nagegaan of verzoeker wel kan terugkeren naar Afghanistan.

Hij werd zeven jaar geleden erkend als politiek vluchteling. Nu werd gesteld door het CGVS dat hij over een redelijk intern vluchtalternatief in Kaboel zou beschikken.

Sindsdien is de situatie echter verslechterd, en de rechtspraak van Uw raad is in lijn daarmee. Met betrekking tot de mogelijkheid van intern vestigingsalternatief in Kaboel, verwijst verzoeker naar de recente rechtspraak van Uw Raad:

Het arrest 219 904 van 16 april 2019 leest bij voorbeeld als volgt:

"6.10. Pour sa part; le Conseil ne peut, au vu des pièces du dossier administratif, suivre le raisonnement développé par la partie défenderesse sur ce point et, partant, estime qu'il n'est pas raisonnable d'attendre du requérant qu'il aille s'installer à Kaboul. En effet, la partie défenderesse ne démontre nullement que les conditions fixées par l'article 48/3§3, sont effectivement remplies, à savoir « qu'il peut voyager en toute sécurité et légalité vers cette partie du pays, et obtenir l'autorisation d'y pénétrer et que l'on peut raisonnablement s'attendre à ce qu'il s'y établisse », d'autant plus qu'il ressort de dernières « Eligibility Guidelines » de l'UNHCR du 30 août 2018 auxquelles renvoie la note complémentaire de la partie défenderesse, que la situation s'est fortement aggravée à Kaboul, qu'en 2018, elle a été l'une des provinces les plus affectées par le conflit et que l'UNHCR considère actuellement que la fuite interne n'est, en règle générale, plus possible sur Kaboul. La décision attaquée ne pouvait donc, sans méconnaître la loi, rejeter la demande sur base de cette disposition. «

Gelet op de recente evoluties, en op de recente rechtspraak van Uw Raad, is een intern vluchtalternatief in Kaboel niet bestaande omdat het niet veilig is. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met het non refoulementbeginsel.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 49, §3 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op 30 november 2018 besliste tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Deze beslissing vermeldt expliciet dat de verzoekende partij op 20 november 2018 werd gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om haar de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus aan te brengen. Bij de evaluatie van de op dat moment actuele veiligheidssituatie in Afghanistan werd bij het nemen van de beslissing van 30 november 2018 het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de “EASP Country Guidance note: Afghanistan” van mei 2018 in rekening genomen. Dit blijkt uit de motivering van de beslissing van 30 november 2018 zelf. De Raad stelt vast dat geen enkel rapport dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt recenter is dan deze twee rapporten. De recentste rapporten waarnaar de verzoekende partij zelf in haar tweede middel verwijst, zijn voornoemde twee rapporten waarop ook de beslissing van 30 november 2018 was gegrond. De verzoekende partij geeft bovendien toe dat zij geen beroep aantekende tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 30 november 2018. De verzoekende partij kan dan nu ook niet dienstig elementen aanvoeren die betrekking hebben op een eventueel risico dat zij zou lopen bij een terugkeer, zeker niet aangezien zij haar uiteenzetting enkel baseert op dezelfde rapporten als die waarom de Commissaris-generaal zich steunde in de beslissing van 30 november 2018, of (soms veel) oudere rapporten. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij over de door haar aangehaalde elementen had moeten motiveren in de in casu bestreden beslissing.

De verwerende partij verwijst in haar beslissing naar de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en stelt dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, redelijkerwijze van haar kan verwacht worden dat ze zich in Kabul vestigt, waar ze volgens de Commissaris-generaal over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt. Aldus heeft de verwerende partij wel degelijk een onderzoek gevoerd naar het gevaar dat de verzoekende partij zou lopen in haar land van herkomst. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in casu niet kon volstaan met te verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal die een onderzoek gevoerd heeft naar de veiligheidssituatie in Afghanistan op grond van recentere of minstens even recente informatie dan deze die door de verzoekende partij in haar verzoekschrift wordt aangehaald.

Een schending van de in het middel aangevoerde schendingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11, § 3, derde lid van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar vierde middel als volgt toe:

“Art. 11 §3, derde lid stelt:

"De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Verwerende partij was niet verplicht aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Het artikel 11 §3 stelt duidelijk dat verwerende partij het verblijf van verzoeker "kan" beëindigen.

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie in geval dat het recht op verblijf wordt beëindigd, beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "zo nodig" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State: RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit: "Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven."

De bewoording "kan" wijzen op een mogelijkheid.

Dat deze mogelijkheid hier benut wordt, wordt niet verder gemotiveerd in de bestreden beslissing"

2.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, §3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat uit deze bepaling inderdaad geen gebonden bevoegdheid, maar enkel een mogelijkheid blijkt voor de verwerende partij om te beslissen dat zij niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en dit in de bij deze bepaling vermelde gevallen. In casu bevindt de verzoekende partij zich in het geval van artikel 11, §3, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad volgt de verzoekende partij echter niet waar zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij in casu overgaat tot de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij en haar een bevel om het grondgebied te verlaten geeft. De verwerende partij motiveert immers expliciet in de bestreden beslissing, naast het feit dat de verzoekende partij valt onder artikel 11, §3, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, als volgt:

“U werd op 13/05/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven en

bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezig elementen. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 07/09/2012 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde binnenkwam, met andere woorden bijna 7 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u bijna 7 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons schrijven en de DVZ bijgevolg enkel rekening kan houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. We merken op dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 18/04/2013 in het kader van uw asielprocedure verklaarde dat op dat ogenblik uw vader, moeder, 4 broers en 3 zussen in Afghanistan verbleven. U gaf aan op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. We wijzen er bovendien op dat u een maand terugkeerde naar uw land van herkomst, naar eigen zeggen om familiale redenen. Bijgevolg kunnen we enkel concluderen dat de familiale banden met het land van herkomst groter zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven onbestaande is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan ons schrijven en de DVZ derhalve enkel rekening kan houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. We merken op dat u geen gezondheidsproblemen signaleerde in het kader van uw asielprocedure en de DVZ sindsdien niet in het bezit werd gesteld van informatie waaruit blijkt dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van bijna 7 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid werd gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat zij in casu het verblijf van de verzoekende partij kan beëindigen en haar een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU